

▽ ▽ △
Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
in jih ne vrača.

Posamezna številka 20 vin.

▽ △ ▽

OSK.

▽ △ ▽
Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
I. nadstr., upravnništvo pa pravilam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

▽ △ ▽

Politično-satirični tednik.

Kolo „Slovenske Ljudske Stranke“.

Krog zlatega teleta — tralala,
ples dokaj nam obeta — hopsasa!

Prezirajmo šušmarje — tralala,
denar sveta vladar je — hopsasa!

Dober svet.

Na duhovnika Berceta
meče blato črna četa,
to pa le v strupeni zlobi,
ker v „Slovenčev“ rog ne trobi.

No, pa to je stara stvar,
nam je ne bi bilo mar,
pa sledi še bolj nesramna:
ko dovolj zmetali kamna
nanj ljudje so ti zbesneli,
pa se banda ta osmeli
in beračit k njemu gre:
„Daj denarja nam, Brce!
Prosimo te prav prijazno,
saj so nam za kaso prazno
dobre tudi tvoje krone —
o, Brce, ne reci: „O ne!“

O Brce! poslušaj svet,
ki daje ti ga poet:
ko „Slovenčevih“ spet kak
pride k tebi kužek tak,
da klobase te zaprosi
in v zahvalo te orosi,
daj tedaj mu, kar mu gre:
brčni ga, saj si Brce!

Adam Jehu.

V novem goriškem muzeju.

Muzejski čuvaj: Sedaj pridemo, cenjena gospoda, v najlepši oddelek našega muzeja, v takoimenovani politični oddelek. Ta zbirka nas je stala ogromno vsoto. Najprej vam pokažem številko „Gorice“, v kateri ni bil napaden Gabršček.

Nekdo: Jaz ne vidim ničesar!

Čuvaj: Jaz tudi ne! Tukaj vam kažem slovenskega framazona v špiritu. Povedati vam hočem, kako smo ga dobili. Gospod Kremžar je nekoč priredil „špiritistični večer“. Pri „seji“ je poklical več duhov, vsi so se takoj odzvali njegovemu laskavemu vabilu. Duhov in framazonov je bilo zdajci vse polno v zraku. Neokretnemu framazonskemu duhu se je izpoddrsnilo spričo pregledkega predavanja in padel je naravnost v špirit, katerega so rabili na onem večeru.

Nekdo: Jaz ne vidim v špiritu drugega, kakor pikapolonico!

Čuvaj: Eh kaj! Drugi ljudje delajo iz muhe slona, zakaj ne bi bilo dovoljeno gospodu Kremžarju iz pikapolonice delati framazone? Na to iznajdbo je vzel gospod Kremžar patent št. 134.701. — Tu je nadalje knjiga največje literarne vrednosti; proti njej so vsa druga dela pratike. Naslov knjige se glasi: „Ljubavni spisovnik, spisal s svojo srčno krvjo in mastjo dr. Dermastja“. Založila „Gospodarska zveza“. (Opomba: kdor kupi pri imenovani zvezi 49 kil žvepla, dobi to knjigo povrh, tako da bo imel ravno 50 kil žvepla.) — Dovolite gospoda, da

preberem kratek odstavek iz tega ljubavnega „spisovnika“: „Drago moje ljubljeno srce! Že stari Grki so poznali ljubezen, toda z drugim imenom. Imenovali so jo: Belučistan. Raditega se nisem zaljubil ne v Vašo mater, ne v Vašo staro mater, ne v Vašo teto, ne v Vašo sestrično, ampak v Vas. Oprostite mojemu srcu! Kakor se naslanja žirafa na visoko palmo, da se odpočije, tako se naslanja moje srce na Vas. Kakor je hrepenel Atila po Rimu, tako hrepeni moje srce po Vas. Ne bodite Vi oni papež, ki je odvrnil Atilo od Rima. Brez Vas ne morem živeti, in ako me nočete, sem primoran izbrati si drugo punco“.

Toda dalje, pri tem predmetu smo se zamudili predolgo. V tej kletki vidite „ptiča“, ime mu je Pavle. Sicer je pohlevna živalca, toda, ker ima neprijetno navado, da jemlje ljudem ugled, mora biti zaprt v kletki. Hrani se z „Rimskim katolikom“, s „Primorskim listom“ in z „Domoljubom“. — Tu vidite dr. Capudra.

Nekdo: Jaz ne vidim ničesar!

Čuvaj: Res je, tako ničlo je težko videti. Zdaj pa prosim, da darujete v tole pušico majhen prispevek za afrikanške zamorčke.

—lek.

G. Otrobar govori.

Ako je res, da se bomo morali na sodnji dan zagovarjati za vsako prazno govorčenje, bo trajal moj zagovor pred večnim sodnikom tako dolgo, da se lahko medtem izmuzajo mimo sodnika vsi katoliški backi brez zagovora. — Konec leta je; preglejmo

nekoliko politične račune! V Avstriji smo si priborili splošno volilno pravico; zdi se mi pa, da bomo kmalu klicali z Goethejem: „Die ich rief, die Geister, werd' ich nun nicht los“. Tako vzdihujejo že danes v S. L. S. glede Šusteršiča i. dr. Drugih znamenitih sprememb nismo doživeli nobenih v naši konservativni državi.

Tudi katoliški shod v Ljubljani ni dosegel napovedane živahnosti, ker so bile vsled krivde ministra Goluchowskega na Balkanu zaprte meje goveji živini. V Italiji je Vezuv zbudil zaspančkane diplomate, da so začeli zatrjevati nerazdružnost trozveze, obenem pa zidati trdnjave ob avstrijski meji. Na Francoskem so začeli katoličani delati prostovoljno tlako ter se vpregajo v škofijske vozove, da dejansko dokažejo svetu pravo čuvstvo za varstvo živali. Vendar je francoska policija pokazala več vztrajnosti. Dočim so vneti katoličani privlekli ekvipažo kardinala Richarda le do sosednje hiše klerikalnega poslanca in omagali tamkaj, so spravili redarji papeževga zastopnika Montagninija do meje. Pravijo, da se kardinal Richard ni čutil posebno varnega, da je klical po Shakespeareju: „Kraljestvo (papežev) za konja!“ Na Španskem se je na kraljevem dvoru podrla peč, še preden se je razletela bomba v vatikanski cerkvi sv. Petra. Na Švedskem se je izvršila razporoka brez papeževga dovoljenja. Na Ruskem je vse lepo po starem. Revolucionarji streljajo vojaške in civilne dostojanstvenike, ti pa iz gole hvaležnosti obešajo upornike. V Ameriki so občudovali italijanskega virtuoza Carusa, ki je tako muzikaličen, da misli na klavirjeve tipke tudi sredi gneče lepih Američank.

Kaj pa nas čaka v novem letu: testamenta še nikomur ni treba delati med živimi, ker nam je „Domoljub“ povedal, da bo „stal“ svet še najmanj pet milijonov let. Potemtakem ni izključeno, da bi škof Bonaventura poplačal vse svoje dolgove za zavode, posebno, ako mu država tudi prihodnje leto podari 150.000 K. Italija se bo še nadalje mobilizirala in vojskovala v „Slovenčevem“ uredništvu. Na Nemškem omeje svobodo govora, da dobi cesar Vilko vendar enkrat besedo. Bolgarija dobi novo kraljico, ako meklenburška princesinja ne potegne kneza Nandeta za ošabni rilec. Na Turškem dobe novega vladarja, ako si sultanove države ne razdele velesile že za velikonočne potice. Na Slovenskem zavlada novo, veselo življenje. Vremena bodo Krajncam se zjasnile spričo volitev v deželni in državni zbor, ko bo na vseh koncih in krajih polno odpustkov in golaša. Veselite se torej na vse kriplje zlate dobe v novem letu! Živio golaš in odpustki!

B.

Tehten vzrok.

Zakaj Ricmanjci nočejo duhovnika pri pogrebu?

Pač zato, ker župan Berdon pravtako dobro opravlja ves posel. Saj se ni vrnil še nihče od vseh, kolikor jih je pokopal.

F. Pl.

Iz robstva v svobodo!

Rodi se bog... pa ne na Jutrovem,
v zahodu vstaja njega zvezda
in lije sveto luč resnice in svobode
čez vso zemljo.

Veselo gledajo vsi narodi,
pozdravljajo nje zmagoslavno luč
rešitev jim naznanja
iz robstva tisočletnega.

Veselo gledajo vsi narodi;
a netopirji in gavrani, ti beže,
beže kakor beže
pred žarkim svitom solnca
strahovi polnoči...

Radostno gledajo...
So sanje? — Rod gre svojo pot...
Čakajte bratje, da poljubim vas
na čelo prosto, na oči iskreče,
ki so spoznale pravo pot,
iz noči temne v jasni dan.

„Tu ná orožje, brat,
in z nami v boj!“

Kako bi rad!
A glejte te oči! Že gledajo temo,
ne najde pota. In te roke
ne morejo več sukati orožja,
na njih verige so
iz ječe tisočletne.

Oj ne! Na delo! Meč in luč!
Razlegaj pesem se svobodna,
stopimo v prosti svet iz robstva!

Satyr.

Kaj je greh?

(Po pridigi g. Bisagarja.)

Hudo grešiš, ako ostaneš zunaj cerkve,
kadar razsaja na pridiznici Bisagar zoper
svojega bližnjega in učitelja. Greh pa ni,
če prav takrat kaplanova sestra ljubimčka
na koru s krojačem.

Hudo grešiš, ako si ob nedeljah v
napredni gostilnici privoščiš četrtno vina;
ni pa greh, ako bacek pijančuje po cele
dni in noči po konsumnih beznicah.

Hudo grešiš, ako prideš brez molka
v cerkev; greh pa ni, če razposajene
Marijine hčere ponoči nore okolo cerkve.

Hudo grešiš, ako prebiraš napredno
časopisje; greh pa ni, ako se devičar
ponoči vede nesramno ter kali nočni mir.

Hudo greši dekle, ako gre plesat;
ni pa greh, če gre Marijina devica v —
Rim ali pa h kaplanu vasovat.

Hudo greši kmet, ako ob nedeljah
spravlja otavo, da mu ne segnijo; greh
pa ni, če duhovnikova mati med službo
božjo tik cerkve v vrtu izkopava krompir
ali otika fižol.

Hudo greši, kdor preveč kašlja med
pridigo; greh pa ni, če Bisagarjeva
mati prav tedaj kriči zunaj cerkve, pita
ljudi s smrkvci ter jih goni v cerkev.

Hudo greši učitelj, če v svojem sta-
novanju blizu cerkve zaigra kako narodno,
kadar ni službe božje; greh pa ni, če
Marijin devičar poln jeruša vriska, uka
in preklinja med službo božjo okolo
cerkve.

Hudo greši pošten fant, če se meni
s punco; greh pa ni, če flirta predsed-
nica Marijine družbe s kaplani, ali če
pod kako hruško „domino igra“, ali če
opolnoči odpira okence.

Hudo grešiš, če zaradi pravice pre-
ganjan, izražaš dvome; ni pa greh, če
Bisagar uči priče, da pričajo po krivem.
Pivški.

Pri krstu.

Župnik: Kako naj bo dečku ime?

Oče: Luka, kakor očetu.

Župnik: Tako je prav; Luka sem
tudi jaz!

F. Pl.

Za novo leto so prejeli:

Ruski car: dvainpetdeset železnih
srajc. Angleški kralj: 365 novih kravat
in sto litrov odvajalnih kapljic. Nemški
cesar: papigo, ki klepeta noč in dan;
opico, ki oponaša slikarje, pesnike, ka-
pelnike, skladatelje, zlasti pa paradne pri-
smode. Španski kralj: puško za vrabce
in molek. Belgijski kralj: omaro,
polno pikantnih slik, bukev in prožnih
izdelkov za „higijenske“ potrebe božjastno
zaljubljenih babjekov. Sultan: zaboj fig
iz Maroka. Papež: novega zdravnika,
specijalista za politično mrzlico. Ministrski
predsednik Beck: Gautschev frak, rafini-
rano predelan in prekrpucan. Minister
Aerenthal: zlata očala, ki povečujejo
diplomatsko kratkovidnost in politično
slepoto. Knez in pastir Jeglič: 150.000 K,
dvoje novih srajc, troje rjavkastih žepnih
robcev, koš tobaka „tirolskega in sans
pareil“. Dr. Šusteršič: podobico Judeža
Iškarjota in velik koš črne tenčice, da bo
laglje žaloval za zabarantanimi Korošci.
Čudni svetnik Šuklje: častni naslov de-
finitivno nastavljenega kameleona in po-
dobico svetega Herostrata. Francoska:
odkritosrčne čestitke vseh pametnih ljudi
in zamero vatikanskih hlapcev. Italija:
psa, ki laja tako dolgo, dokler ni tepen.
Nemška: krvave klobase in drugih kolin
iz Afrike. Gosposka zbornica av-
strijska: sod limonade in navodilo, kako
zleze odločen mož v odločilnem trenutku
dostojanstveno in z vso nobleso pod klop.
Slovenija: upanje, da utegne tudi kaj
dobiti že — v prihodnjem stoletju.

Darila.

Za škofove zavode je daroval Bisagar
25 v, ker je srečno odvrnjena nevarnost, da
bi imel Gregorčičev spomenik nago Muzo.

Kaplan Andrejček je daroval 40 v
kot prispevek za pogrebne stroške ko-
roških Slovencev.

Župnik Trebuhar je daroval 60 v
upravnistvu „Slovenca“, ker se veseli
„Slovenčevih“ fenomenalnih brzozavk.

F. Pl.

Pomoč v pravem času.

V prekrasni deželi je zavlada občna
druginja. V najhujši sili je pribežal jadni
narod k slovečim devetim modrijanom
in jih prosil na glas, naj mu pomagajo
iz velikih nadlog.

Modrijani so se nemudoma zbrali in
majali neprenehoma prav modro z gla-
vami. Naposled je zahteval razburjeni
narod, naj vendar zinejo kakšno koristno
in pametno.

Oglasil se je torej prvi modrec, mi-
nistrski predsednik baron Vladimir Beck,
in izjavil prijazno: „Godi se nam vedno
huje!“

Drugi, dr. Prade, minister brez
mošnje, se je slovesno prijel za nos, in
oznanil: „Treba bo temeljitih izpremen!“

Tretji, baron Bienenrth, minister no-
tranjih del, je raztegnil roke in zavpil:
„Nič več ne smemo držati rok križema!“

Četrti, grof Auersperg, poljedelski
minister, je sklenil roke nad popkom,
vrtil palec okoli palca in dejal počasi:
„Počakajmo in potrpite še nekoliko!“

Peti, dr. pl. Derschatta, železniški
minister, se je praskal za ušesi, si po-
pravil nanosnik in se oglasil: „Počasi
prideš daleč!“

Šesti, dvorni svetnik Marchet, mi-
nister za nauk in bogočastje, se je od-
kašljal in zaklical: „Ne obupajmo!“

Zdaj se je vzdignil sedmi, ljubljanski
škof Bonaventura. Vsi so bili radovedni,
kaj pove ta modrijan vseh modrijanov.
Slavni knez si je nabasal nos z nju-
hancem, se gromovito useknil v svoj
veliki pisani robec, milo pogledal proti
nebu in se odrezal: „Mi pa ostanemo,
kakor smo b'li! Amen.“

Te zlate besede so razveselile ves
narod. Kakor hipnotizirani se ljudje niso
mogli geniti par trenutkov; potem pa
burnemu odobravanju in vihnemu plo-
skanju, radostnemu ukanju in poskakovanju
kar ni bilo ne konca ne kraja...

Nihče ni več čakal, kaj povesta dr. Šu-
steršič in Šuklje, modrijana v rezervi;
zakaj čudovito osrečeni narod ni nehal
klicati: „Hvala Bogu, da nam je dal
takih rešiteljev! Oh, kakšne sirote bi
bili brez svojih modrijanov!“

Prazna brezmejnost.

Ponedeljek: Genialni izumnik brez-
žičnega brzojava, gospod Makaroni, je še
vedno preverjen, da raznese njegov stroj
vest o zmagi Italije nad Avstrijo prav
v kratkem preko laških mej po vsem božjem
svetu. — Torek: V Avstriji vlada zaradi
skrajno nevarne izjave genialnega iznaj-
dnika Makaronija brezmejna razburjenost.
Sreda: Avstrijski listi zahtevajo zadoščenja
za italijansko prevzetnost, objestnost in
srboritost, ki presega že vse meje. — Če-
trtek: Odgovori italijanskih listov ne po-
znajo nobene meje fanatičnega sovraštva
do Avstrije. — Petek: Baron Aehrenthal,
avstrijski minister zunanjih del, je izjavil,
da prijateljstvo Avstrije do Italije ne pozna
nobelih mej. — Sobota: Italijanski listi
so dobili ukaz, naj ne pišejo več tako
brezmejno neumno. — Nedelja: Blamirani
izumitelj Makaroni je zaraditega brez-
mejno žalosten.

Marconi in Tittoni.

Ni dolgo tega še, kar je dejal Marconi
(veš, to je izumitelj oni!),
da bo z veseljem telegrafoval
brez žice, ko bo laški admiral
Avstrijcem v Adriji po glavi dal.
Te dni drugače je dejal Tittoni
(veš, to je pa minister oni!):
Ne razvozla nikakor se trozveza,
mi smo ji zvesti, ker tu gre za
evropski mir in že za
to nas ne straši iredente jeza.
Kdo govori resnico zdaj? Tittoni?
Mogoče pa, da vendarle Marconi?
Ta ali oni?
Če bomo še živeli, pa izvemo,
počakajmo pa vederemo!

Adamo Maccaroni.

Politično gledališče.

Včeraj so igrali novo komedijo „Vo-
lilna reforma“ ali „Mnogo glav, malo pa-
meti“. Spisal jo je g. baron Beck po no-
velici g. dr. Gautscha. Navzlic temu, da
se je mnogoštevilno občinstvo jako za-
nimalo za igro, vendar ni dosegla popol-
nega uspeha. Delo g. barona Becka je
napol tragedija, napol burka; prav bridko
pogrešamo dramatične enote. Mnogo ško-
duje temu umotvoru tudi ponavljanje dol-
gočasnih fraz, banalnih dovtipov, publih
šal in nerodnih situacij, zlasti pa dokaj
predolga ekspozicija. Dobro zadetih je le
malo oseb, vse druge so preveč karikirane.

„Preganjana nedolžnost“.

Na Bisagarskem so nameravali Ma-
rijini devičarji in device prirediti igro.
Razposlali so vabila in na določeno ne-
deljo je prihitelo vse polno radovednih
gledalcev. Toda predstave ni bilo nobene.

„Zakaj pa ne igrate obljubljenih igre?“
so godrnjali nejevoljni ljudje.

„Igrali jo bomo šele čez štirinajst
dni,“ je odgovoril žalostni prirejalatelj. „Naša
najboljša igralka, veste, Žabinova Mica,
bi morala igrati „preganjeno nedolžnost“,
pa je dobila danes zjutraj fantka!“

„Osi“ v slovo.

Poslavljaš zdaj se, draga „Osa“,
ker svojo si dolžnost storila:
sovrage naroda pošteno
si pikala, jim vest budila!

Od lopovskega jih početja
pač nisi mogla odvrniti;
a vendar rodoljub vsak mora
za trud tvoj ti hvaležen biti!

Če prizadevanje pa tvoje
ni koj početkoma uspelo,
to znak je le, da ljudstvo naše
politično pač ni še zrelo.

Vsi klerikalci so radostni,
po farovžih je vse veselo,
da „Ose“ več ne bo na svetlo,
da je končala svoje delo...

Pa upajmo, da skoro tudi
k nam pridejo svetlejši časi;
takrat, če prej ne, pa se „Osa“,
vsa pomlajena spet oglasi!

Slovan.

Poceni maškara.

— Daruj vendar kaj teje beračici!

— Ne morem, prijatelj! Svoje de-
narce hranim za maškarado. Tako rad
bi poizkusil vsaj enkrat kaj takega! Samo

tega ne vem, kako bi se preoblekel naj-
primerneje.

— To je prav lahko, amice! Samo
umij se enkrat pošteno, umij!

Odslej neha „Osa“ izhajati. Ured-
ništvo se zahvaljuje vsem cenj. gg.
naročnikom in sotrudnikom za njih
podporo ter jim želi srečno novo leto!